

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **Zelený Sport Defence, s. r. o., IČO: 26008785**
 sídlem Slatina 116, 566 01 Slatina
 zastoupené advokátem MUDr. Mgr. Ivanem Langerem
 Purkyňova 2, Praha 2, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR**
 sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2017, čj.: MPO-43996//16/10200/01000,

takto:

I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2017, č. j. MPO-43996/16/10200/01000 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 19 977,75 Kč k rukám zástupce žalobkyně MUDr. Mgr. Ivana Langra, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení osmi rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 11. 2017,
čj.: MPO 41985/16/10200/01000,
čj.: MPO 26037/16/10200/01000,
čj.: MPO 45458/16/10200/01000,
čj.: MPO 43996/16/10200/01000,

čj.: MPO 43968/16/10200/01000,

čj.: MPO 42262/16/10200/01000,

čj.: MPO 47626/16/10200/01000, a

čj.: MPO 46425/16/10200/01000,

kterými žalovaný zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu – Licenční správy (dále jen „správní orgán I. stupně“)

ze dne 4. 1. 2017, čj. MPO 41985/2016,

ze dne 8. 2. 2017, čj. MPO 26037/2016,

ze dne 5. 1. 2017, čj. MPO 45458/2016,

ze dne 10. 3. 2017, čj. MPO 43996/2016,

ze dne 9. 2. 2017, čj. MPO 43968/2016,

ze dne 4. 1. 2017, čj. MPO 42262/2016,

ze dne 10. 3. 2017, čj. MPO 47626/2016, a

ze dne 5. 1. 2017, čj. MPO 46425/2016,

kterými správní orgán I. stupně neudělil žalobkyni individuální licence k vývozu a transferu vojenského materiálu do zahraničí, podle § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a podle § 18 písm. c) ve spojení s § 22e odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zahraničním obchodu s vojenským materiálem“).

2. Žalobkyně se podanou žalobou dále domáhala zrušení osmi nesouhlasných závazných stanovisek Ministerstva vnitra, Odboru bezpečnostní politiky a prevence kriminality (dále jen „dotčený orgán“) ze dne 18. 8. 2016, čj. MV-107898-3/OBP-2016, ze dne 31. 5. 2016, čj. MV-76295-2/OBP-2016, ze dne 9. 9. 2016, čj. MV-115871-4/OBP-2016, ze dne 12. 9. 2016, čj. MV-115423-3/OBP-2016, ze dne 1. 9. 2016, čj. MV-112332-3/OBP-2016, ze dne 18. 8. 2016, čj. MV-107914-3/OBP-2016, ze dne 30. 9. 2016, čj. MV-123494-3/OBP-2016, a ze dne 14. 9. 2016, čj. MV-118507-3/OBP-2016, které byly závazným podkladem pro jednotlivá rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného.
3. Usnesením ze dne 15. 1. 2018, čj. 9 A 15/2018-68, soud vyloučil žalobní návrhy proti sedmi z uvedených rozhodnutí žalovaného k samostatnému projednání.
4. Následně městský soud v tomto řízení pod sp. zn. 9A 46/2018 rozhodoval o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.11.2017, čj.: MPO 43996/16/10200/01000 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně rozhodl podle § 18 písm. c) zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem o neudělení licence z důvodu existence nesouhlasného závazného stanoviska ministerstva vnitra, které znemožňuje žádosti vyhovět a správní úřad bez dalšího žádost zamítne. V rámci projednání rozkladu si proto žalovaný vyžádal od ministra vnitra (dále též „nadřízený dotčený orgán“) potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dotčeného orgánu vydaného k předmětné žádosti o udělení licence k realizaci zahraničního obchodu s vojenským materiálem.

Z dopisu ministra vnitra ze dne 1. 9. 2017 (dále též „potvrzující závazné stanovisko“), jehož obsah žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně shrnul, vyplývá, že „*závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 30. 9. 2016, čj. MV-123494-3/OBP-2016 potvrzuje.*“ K dalším rozkladovým námitkám žalovaný stručně uvedl, že pokud jde o namítané porušení § 2 odst. 4 správního řádu, totožnost, nebo obdobnost případu nemůže být dána pouhým faktem podání žádosti dle téhož zákona, ale je nezbytné posuzovat veškeré okolnosti každého konkrétního řízení, které v případech, na které odkazovala žalobkyně, „*byly diametrálně odlišné.*“ Pokud žalobkyně argumentovala tím, že bezpečnostní zájmy ČR ani veřejný pořádek nemohly být dotčeny, což dokládají další kupní smlouvy uzavřené mezi ní a Ministerstvem obrany ČR na prodej střeliva a munice, žalovaný uvedl, že v případě uváděných kupních smluv se jednalo o obchod realizovaný ve vnitrostátním režimu, kdežto na danou věc dopadá jiná právní úprava, a sice zákon č. 38/1994 Sb.

III. Žaloba

6. Žalobkyně v žalobě uplatňovala jak námitky směřující proti samotnému rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, tak proti jeho podkladům, kterými byla nesouhlasná závazná stanoviska dotčeného orgánu a nadřízeného dotčeného orgánu.
7. V souvislosti s nesouhlasným závazným stanoviskem dotčeného orgánu žalobkyně namítala, že nebylo založeno na objektivně zjištěných skutečnostech, ale na spekulacích a domněnkách, které neměly oporu ve spisu, dále, že řada těchto skutečností se týká třetích osob, zejména společností MULTIAGRO, v. o. s. Slatina (dále jen „MULTIAGRO“) a ZELENÝ SPORT, s. r. o. (dále jen „ZELENÝ SPORT“), nikoliv žalobkyně, a také, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
8. Především žalobkyně namítla, že obě trestní stíhání, která byla vedena s jejím předchozím jednatelem panem M. R., byla pravomocně zastavena a tato skutečnost byla žalovanému známa již před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného. V nesouhlasném závazném stanovisku sice dotčený orgán sám uvedl, že nemohl nahlížet do trestního spisu a nedisponoval ani popisem skutku, který byl M. R. kladen za vinu, přesto v souvislosti s žádostí o licenci shledal ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. To však dle žalobkyně za uvedených okolností nelze a nelze též vydat nesouhlasné závazné stanovisko pouze proto, že bylo proti někomu zahájeno trestní stíhání. Žalobkyně dále dodala, že přestože dotčený orgán mluví o spáchání správních deliktů, v dané věci neexistuje pravomocné správní rozhodnutí, z něhož by vyplývalo, že se jich dopustily třetí osoby uvedené dotčeným orgánem. Proti samotné žalobkyni pak žádné řízení o správním deliktu vedeno není a v minulosti nikdy nebylo. Z tohoto, ale i z dalších důvodů, je proto nesouhlasné závazné stanovisko nepřezkoumatelné.
9. Argument dotčeného orgánu o propojení žalobkyně se třetími osobami MULTIAGRO a ZELENÝ SPORT podle žalobkyně nijak nesouvisí s posuzovanou žádostí. Navíc vlastnická struktura těchto společností a žalobkyně nepředstavuje žádnou nezákonnost, vyplývá z veřejně dostupných zdrojů a byla dotčenému orgánu známa z předchozí úřední činnosti.
10. Žalobkyně nesouhlasila ani s vyjádřením dotčeného orgánu k námitce podjatosti, kterou dne 13. 6. 2016 uplatnil její bývalý jednatel M. R. (*jednatelem do 1. 6. 2016 – pozn. soudu*). Tato námitka se týkala podnikání žalobkyně a z podání námitky podjatosti rozhodně nevyplývá závěr dotčeného orgánu o tom, že M. R. měl na činnost žalobkyně faktický vliv

i po zániku jeho funkce. Šlo o základní procesní právo účastníka řízení, které mu nelze klást k tíži a tím odůvodňovat vydání nesouhlasného závazného stanoviska. Otázka faktického vlivu M. R. na činnost žalobkyně je navíc dle názoru žalobkyně v souvislosti s licenčním řízením zcela bezpředmětná, neboť z odůvodnění nesouhlasného závazného stanoviska nijak nevyplývá, v čem spočívá ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva v důsledku zahájení trestního stíhání s M. R. M. R. byl přitom v době vydání nesouhlasného závazného stanoviska (a stále je) držitelem bezpečnostní prověrky od Národního bezpečnostního úřadu.

11. Dle žalobkyně nemohla být důvodem pro vydání nesouhlasného závazného stanoviska ani písařská chyba v žádosti o udělení licence, které se dopustila krátce po změně statutárního orgánu, kdy v kolonce oprávněná osoba omylem uvedla jméno M. R., předchozího jednatele. V závěru žádosti je pak již uvedena stávající jednatelka, Z. R. (*manželka M. R. – pozn. soudu*). Tato okolnost neměla být žalobkyni přičtena k tíži, ale správní orgán jí měl na chybu upozornit a umožnit jí opravu.
12. Pokud dotčený orgán argumentoval kontrolou provedenou ve skladech zbraní třetích osob MULTIAGRO A ZELENÝ SPORT, žalobkyně upozornila, že MULTIAGRO je pouze vlastníkem staveb v skladovacím areálu a disponuje stavebním povolením s užíváním skladovacího areálu pro účel „sklad zbraní kategorie A, B, C, D a příslušenství“. Souhlas stavebního úřadu přitom musel být dotčenému orgánu nepochybně znám z již předchozích licenčních řízení k žádostem žalobkyně. Dle žalobkyně však dotčený orgán vycházel pouze z kontrolního protokolu z října 2015, aniž by zohlednil aktuální skutkový stav. V obdobných řízeních v minulosti přitom dotčený orgán vydal žalobkyni souhlasná závazná stanoviska a činil tak i po provedené kontrole u společnosti MULTIAGRO, avšak s podmínkou, že nebude uskladňovat dovezený materiál v objektech, které nejsou pro tento účel zkolaudovány. Poté, co byla povolena změna užívání stavby, dotčený orgán začal vydávat nesouhlasná závazná stanoviska, aniž by tento postup jakkoliv odůvodnil. Podle žalobkyně je tak tento postup v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a v rozporu se zásadami legitimního očekávání, tedy praxí dotčeného orgánu do května 2016, a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů.
13. V nesouhlasném závazném stanovisku není též řádně odůvodněno, v čem je spatřováno ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, když vojenský materiál konkrétního druhu a množství bude vyvezen z ČR do jiného členského státu EU (transfer), nikoli dovezen do EU, jak mylně uvedl dotčený orgán.
14. Žalobkyně dále namítla, že tvrzení dotčeného orgánu o množství nelegálně skladovaných výbušnin nalezených ve skladech společnosti MULTIAGRO, je v rozporu se závěry soudu, který trestní řízení v dané věci zastavil, i v rozporu se skutkovým stavem. Soud v dané věci konstatoval, že veškerý nalezený zbrojní materiál M. R. nabyt a držel zcela legálně až do novely zákona o zbraních, avšak v důsledku této novely byl uvedený zbrojní materiál přeřazen do jiné kategorie (z kategorie „munice“ do kategorie „náložky trhavin“ a podléhal již zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě. M. R. se s uvedenou novelou v důsledku nepřehlednosti novel a přechodu na systém Centrálního registru zbraní včas neseznámil. Dále soud uvedl, že takto nalezené množství zbrojního materiálu bylo zanedbatelné oproti celkovému rozsahu legálně prováděné činnosti společností M. R. Žalobkyně nepovažovala za relevantní ani tvrzení dotčeného orgánu o nález 6 ks zbraní, na jejichž opěrkách se nacházela výrobní čísla samopalů, které byly předtím zničeny. Samopaly byly dle žalobkyně zničeny v souladu se

zákonem a ramenné opěrky pak byly volně nabízené na e-shopu společnosti ZELENÝ SPORT. Jejich další použití již nemůže prodejce ovlivnit. O tomto podal M. R. policii vysvětlení. Policie však v této věci již další kroky nečinila. Z odůvodnění nesouhlasného závazného stanoviska tak nevyplývá, jak tato skutečnost souvisí s rozhodováním o žádosti o udělení licence. Pokud dotčený orgán odůvodnil nesouhlasné závazné stanovisko spácháním či důvodným podezřením ze spáchání správních deliktů či trestných činů, žalobkyně připomněla, že tato tvrzení nemají žádnou oporu ve spisu, neboť jeho součástí není žádné pravomocné rozhodnutí o spáchání správního deliktu nebo trestného činu.

15. V souvislosti s napadeným rozhodnutím žalovaného pak žalobkyně v *první žalobní námitce* především namítla, že je nepřezkoumatelné, neboť se nijak nevypořádalo s námitkami poukazujícími na nezákonnost závazného stanoviska. Žalobkyně v rozkladu zcela zásadně poukazovala na to, že zahájení trestního stíhání u jiných právnických osob (REAL TRADE PRAHA, a. s. a EXCALIBUR ARMY, s. r. o.) nevedlo na rozdíl od případu žalobkyně k udělování nesouhlasných závazných stanovisek. Žalovaný však k tomu pouze uvedl, že okolnosti řízení byly v těchto případech diametrálně odlišné. Žalobkyně dále v rozkladu namítla irelevantnost provázání obchodních společností manželů R., k tomu však žalovaný stručně uzavřel, že důvody relevantnosti této skutečnosti byly v nesouhlasném závazném stanovisku dostatečně vysvětleny. Ostatními rozkladovými námitkami se žalovaný nezabýval vůbec. Proto s odkazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 48/92, a Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. Ca 53/2005, považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
16. Ve *druhé žalobní námitce* žalobkyně namítla, že v průběhu řízení o žádosti o udělení licence bylo zastaveno trestní stíhání M. R., čímž došlo k podstatné změně okolností rozhodných pro vydání závazného stanoviska, a tedy i napadeného rozhodnutí. O tom, že došlo k podstatné změně okolností, svědčí i skutečnost, že dotčený orgán počínaje 19. 9. 2017 žalobkyni v licenčních řízeních souhlasná závazná stanoviska již vydává, kde na tuto změnu okolností poukazuje. Žalovaný si však tyto skutečnosti neověřil a při rozhodování vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu.
17. Ve *třetí žalobní námitce* žalobkyně namítla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu ze dne 30. 9. 2016, ačkoliv dotčený orgán v souvislosti s touto žádostí vydal samostatné závazné stanovisko. Odkazované závazné stanovisko se týká jiné žádosti o udělení licence, není součástí správního spisu a s žádostí, které se týká toto řízení, nijak nesouvisí.
18. Žalobkyně z těchto důvodů navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i podkladové nesouhlasné závazné stanovisko zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Dále uvedl, že žalobkyni nic nebrání podat novou žádost o udělení licence. Žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Původní řízení před Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13.12.2019, č.j. 9A 46/2018-39 napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Učinil tak z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí po nedostatek důvodů a úvah, pro které žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně o neudělení požadované licence. Soud uvedl, že žalovaný pouze zopakoval úvahy a důvody uvedené v závazném stanovisku nadřízeného dotčeného orgánu bez jakéhokoliv vztažení na posuzovanou věc. Obsahem napadeného rozhodnutí byly převážně citace pasáží z potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu. Dále soud postrádal argumentaci ve vztahu k vzneseným rozkladovým námitkám, když se žalovaný stručně vyjádřil jen k některým z nich v samém závěru odůvodnění. Žalovaný se dle soudu rovněž nevypořádal s podstatnou změnou okolností, které byly hlavním důvodem pro neudělení licence v řízení o žádosti v prvním stupni. K odkazu žalobkyně na odlišnou praxi žalovaného v jiných obdobných případech, žalovaný konstatoval, že v odkazovaných případech šlo o diametrálně odlišné skutkové okolnosti a jednalo se o vnitrostátní obchod vojenského materiálu, který se řídí jiným právním předpisem. K jednotlivým podrobným rozkladovým námitkám žalobkyně, které se v zásadě shodují s výše shrnutými námitkami žalobními proti vydaným závazným stanoviskům, dle soudu žalovaný neuvedl ničeho, nereagoval ani na klíčovou námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, zejména té skutečnosti, že trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně jakožto primární důvod pro neudělení licence žalobkyni, bylo pravomocně zastaveno, a přesto nebylo závazné stanovisko nadřízeným dotčeným orgánem změněno.
21. Dle městského soudu v původním řízení žalovaný ministr tyto skutečnosti nijak ve svém rozhodnutí nerefletoval. Soud sice s ohledem na znění ust. § 149 správního řádu nepominul, že žalovaný byl vázán obsahem závazného stanoviska, avšak byl toho názoru, že nepostačovalo, aby citoval jen klíčové pasáže závazného stanoviska bez posouzení vznesených námitek účastníků řízení. Uvedl, že v opačném případě by zcela postrádala smysl zákonná konstrukce pravomoci rozhodování žalovaného v dané věci na podkladě závazných stanovisek dotčených orgánů a zcela
- by postačovalo, pokud by závazné stanovisko současně představovalo konečné rozhodnutí ve věci, bez následné potřeby jej beze zbytku přebírat, resp. v tomto případě pouze doslovně přepisovat do formálně dalšího rozhodnutí. To dle soudu jistě nebylo záměrem zákonodárce a primárním účelem závazných stanovisek dotčených orgánů, příp. nadřízených dotčených orgánů, je získat odborné vyjádření od všech orgánů, které k dané věci mají věcnou kompetenci, aby tak byly sladěny všechny možné veřejné zájmy významné pro konečné rozhodnutí správního orgánu, který je ve věci oprávněn vydat rozhodnutí. Protože žalovaný tak nepostupoval, soud shledal, že rozhodnutí vykazuje vadu nepřezkoumatelnosti po nedostatek důvodů.
22. Soud v původním řízení rovněž přisvědčil námitce žalobkyně, že samotné potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu odkazuje na „prvostupňové“ nesouhlasné závazné stanovisko, které bylo vydáno v jiném řízení o žádosti žalobkyně o udělení licence. Z odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu totiž nebylo možné zjistit, zda se v dané věci jednalo o „pouhou“ písařskou chybu, resp. „pouhé“ administrativní pochybení spojené s vyhotovováním vícero stejných stanovisek v obdobných řízeních, jichž byla žalobkyně účastníkem řízení, anebo o vadu, kterou v tomto pochybení naznačila žalobkyně, a sice že nadřízený dotčený orgán přezkoumával nesouhlasné závazné stanovisko, které se dané věci netýkalo.

VI. Řízení před Nejvyšším správním soudem

23. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18.9. 2020, č.j. 5 As 24/2020-42 rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
24. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku nejprve přisvědčil názoru městského soudu, že rozhodování odvolacího správního orgánu pouze na základě negativního závazného stanoviska dotčeného orgánu, resp. jeho potvrzení nadřízeným orgánem, se jeví neúčelné a nevhodné, nicméně vzápětí poukázal na to, že právě takto zákonodárce postup správních orgánů upravil a soudům nezbyvá, než tuto konstrukci respektovat. Uvedl, že nyní projednávaná věc je specifická tím, že žalovaný postupoval (ani jinak postupovat nemohl) podle § 149 odst. 3 správního řádu, podle kterého, pokud bylo ve věci vydáno závazné stanovisko znemožňující vyhovění žádosti, správní orgán žádost bez dalšího dokazování zamítne. Žalovaný tedy po obdržení negativního závazného stanoviska nemohl provádět další dokazování a nezbyvalo mu než žádosti nevyhovět. Podaný rozklad pak směřoval výlučně proti obsahu závazného stanoviska, pročez si ministr průmyslu a obchodu musel v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat od ministra vnitra jakožto orgánu nadřízeného dotčenému orgánu další stanovisko, jímž původní závazné stanovisko potvrdí či změní. V případě takového postupu je dle Nejvyššího správního soudu možné za řádné vypořádání rozkladových námitek považovat pouhou reprodukci jejich vypořádání v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra.
25. Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113 uvedl, že zákonnost závazného stanoviska přezkoumávají v plné míře správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na něm založeném, to znamená, že není dotčen požadavek na to, aby potvrzující závazné stanovisko na odvolací (rozkladové) námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu přiměřeným způsobem reagovalo a samo tak dostalo požadavkům na přezkoumatelnost. Naopak, pokud by stěžovatel rozkladové námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska sám věcně posoudil, zatížil by řízení o rozkladu podstatnou vadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 56/2009 – 63). Dle Nejvyššího správního soudu bylo tedy zcela nadbytečné, aby ministr průmyslu a obchodu v rozhodnutí o rozkladu sám zaujímal vlastní stanovisko k námitkám směřujícím proti obsahu závazného stanoviska, přestože rozhoduje ve věci samé. Nejvyšší správní soud tak požadavek městského soudu, že napadené rozhodnutí mělo pro zachování své přezkoumatelnosti obsahovat vlastní hodnocení rozkladových námitek, nebyl správný.
26. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku poukázal na rozkladové námitky žalobkyně s tím, že tyto směřovaly výlučně proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra, založeném na zjištění trestního stíhání bývalého jednatele, na argumentaci okolnostmi týkajícími se jiných společností (MULTIAGRO v. o. s. Slatina) a na neoprávněném skladování vojenského materiálu. Uvedl, že žalobkyně v podaném rozkladu s těmito skutečnostmi nesouhlasila a nadto namítala, že Ministerstvo vnitra rovněž nevysvětlilo, z jakého důvodu změnilo svoji dosavadní praxi, když do dubna 2016 vydávalo žalobkyni kladná stanoviska.
27. Nejvyšší správní soud při svém posuzování věci shledal, že k rozkladovým námitkám se vyjádřil ministr vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku citovaném posléze v napadeném rozhodnutí.

28. Nejvyšší správní soud ze skutečností a důvodů uvedených v potvrzujícím závazném stanovisku dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného přiměřeně reagovalo na rozkladové námitky žalobkyně a vzhledem k tomu, nemůže být považováno (v ohledu uváděným městským soudem) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ministr průmyslu a obchodu se prostřednictvím citace potvrzujícího závazného stanoviska především vyjádřil ke klíčovým rozkladovým námitkám ohledně trestního stíhání M. R. a k otázce odlišnosti nyní projednávané věci od licencí udělených jiným společnostem. K tomu Nejvyšší správní soud též upozornil na to, že i námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založeno závazné stanovisko, je svojí povahou námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu a její vypořádání příslušelo v daném případě ministru vnitra.
29. Dle Nejvyššího správního soudu městský postupoval nesprávně i v tom, že napadené rozhodnutí zrušil bez jednání z důvodu rozporu skutkového stavu se spisem. Dle jeho názoru obsah správního spisu sice odpovídá žalobou napadenému rozhodnutí, nicméně správnost skutkových zjištění byla zpochybněna žalobkyní, která také navrhla provedení nových důkazů, jejichž prostřednictvím by měla být skutková zjištění správních orgánů vyvrácena. Žalobou napadené rozhodnutí vychází z rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, jimiž bylo zastaveno trestní stíhání pana M. R. st., avšak je v něm poukazováno též na to, že proti jednomu z nich byla státním zástupcem podána stížnost a věc tedy nebyla skončena. Podle žalobkyně však ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byla tato stížnost zamítnuta a žalobkyně příslušné usnesení žalobkyně navrhovala k důkazu, avšak učinila tak až v žalobě. Nebylo ovšem ve správním spise a žalobkyně na něj v řízení před správními orgány ani neupozornila. Městský soud z něj tak vycházet nemohl, aniž by jej provedl jako důkaz.
30. Ohledně výtky městského soudu, že potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra trpí závažnou vadou, jelikož odkazuje na závazné stanovisko vydané ve věci jiné žádosti žalobkyně, Nejvyšší správní soud uvedl, že k 8 podaným žádostem o vydání licence, k nimž Ministerstvo vnitra ke všem vydalo nesouhlasná stanoviska se stejným obsahem a ke shodným rozkladovým námitkám žalobkyně ministr vnitra vydal jen jedno společné potvrzující závazné stanovisko ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296/3/SO/2017, v němž potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra č. j. MV-123494-3/OBP-2016. Byť se uvedené závazné stanovisko netýkalo nyní projednávané věci, avšak za popsáných okolností, kdy se jednalo o společné úkony v řízeních s identickými okolnostmi a účastníky, lze zmíněnou vadu považovat za zjevnou chybu v psaní, která nemohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Přes uvedené Nejvyšší správní soud v závěru svého rozsudku zmínil, že není-li napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neznámá to bez dalšího, že ostatní námitky jsou nedůvodné a napadené rozhodnutí ob stojí.

VII. Jednání před soudem

31. Při jednání před soudem zástupci účastníků řízení setrvali na svých stanoviscích, zástupkyně trvala na provedení navržených důkazů.
32. Zástupce žalovaného poukázal na skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí a zejména závazného stanoviska ministerstva vnitra, kdy ministerstvo nemělo konečný poznatek o zastavení trestního stíhání M. R., avšak i kdyby takový poznatek mělo, nemohlo by vydat jiné, než potvrzující negativní závazné stanovisko s ohledem na zjištění,

která svědčila o řadě porušování povinností ze strany žalobkyně. Uvedl, že závazné stanovisko se vydává ke každému konkrétnímu případu a vychází ze zhodnocení informací bezpečnostního charakteru. Ministerstvo průmyslu a obchodu nemůže tato stanoviska nikterak korigovat.

33. Soud neprovedl dokazování důkazy navrženými v žalobě, neboť jde o listiny založené ve správním spise, z nichž soud vychází, a v dané věci s ohledem na povahu věci nebylo na místě vést dokazování spisem dotčeného orgánu, vydávajícího závazné stanovisko.
34. Soud provedl dokazování těmi listinami, které předložila k řízení před soudem žalobkyně, které nejsou založeny ve správním spise a týkají se trestního stíhání bývalého jednatele žalobkyně, asice:
35. - usnesením Okresního soudu Ústí nad Orlicí ze dne 13.4.2017, č.j. 2 T 59/2017-577, kterým bylo rozhodnuto tak, že trestní věc obviněného M. R. pro zločin nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 3 písm. a) odst. 4 písm. b) trestního zákoníku se postupuje Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Královéhradeckého a Pardubického k rozhodnutí, zda se jedná o přestupek či správní delikt a dále
36. - usnesením Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 26.7.2017, č.j. 14 To 139/2017-600, kterým byla zamítnuta stížnost státní zástupkyně proti uvedenému usnesení okresního soudu o postoupení věci.

VIII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

37. Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, tj. i potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.).
38. Žaloba je důvodná.
39. Soud v dané věci shledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nesrovnalostí odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsahem závazného stanoviska ministra vnitra. Nalezená nesrovnalost spočívá v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí vzcházející z potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra, nemá oporu ve znění tohoto závazného stanoviska založeného ve správním spise. Další nesrovnalostí je, že ve spise není rovněž založeno příslušné odpovídající závazné stanovisko ministerstva vnitra přezkoumávané ministrem vnitra, přičemž nejde o případ té chyby, kterou konvalidoval Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku.
40. Podstatou nového přezkumu napadeného rozhodnutí městským soudem bylo, v intencích závěrů Nejvyššího správního soudu a z podnětu podané žaloby přezkoumat, zda podkladem napadeného rozhodnutí bylo takové závazné stanovisko (zde potvrzující stanovisko ministra vnitra ze dne 1.9.2017), které ob stojí z hlediska jeho přezkoumatelnosti k rozkladovým námitkám žalobkyně a také, zda má oporu ve skutkovém stavu věci. Vzhledem k tomu, že i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku seznal, že veškeré rozkladové námitky žalobkyně směřovaly proti negativnímu závaznému stanovisku Ministerstva vnitra, těžiště posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí a důvodnosti žaloby spočívalo v tom, zda se ministr vnitra při přezkumu v potvrzujícím závazném stanovisku vypořádal s rozkladovými námitkami žalobkyně a pokud tak učinil, zda jeho zjištění odůvodňuje závěr o tom, že žalobkyni nelze licenci udělit z důvodu

ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. K uvedenému je třeba vyjít z rozkladových námitek žalobkyně a z obsahu potvrzujícího závazného stanoviska.

41. Rozklad žalobkyně

42. Žalobkyně v rozkladu namítala porušení základních zásad správního řízení a dalších právních předpisů včetně ústavního pořádku ČR, spočívající v tom, že negativní závazné stanovisko bylo založeno na trestním stíhání bývalého jednatele žalobkyně, pana M. R., ačkoliv v obdobných případech trestního stíhání právnických osob REAL TRADE PRAHA a.s. a EXCALIBUR ARMY s.r.o. byl dotčený orgán zcela nečinný. Namítala, že M. R. není statutárním orgánem žalobkyně, je bezúhonný a získal bezpečnostní prověrku. Poukázala na změnu v užívání staveb v areálu Slatina č.p. 116 pro skladování zbraní a střeliva, na to, že nemovitosti, které žalobkyně užívala ke skladování vojenského materiálu, byly rekolaudovány. Přesto dotčený orgán až poté, kdy zjistil, že žalobkyni byla právě povolena změna užívání stavby, začal vydávat nesouhlasná stanoviska, když navíc v období únor 2015 až duben 2016 vydával souhlasná stanoviska s podmínkou „skladování mimo areál Slatina 116“. Za irelevantní žalobkyně považovala výsledky provedených kontrol, které se vztahují ke společnosti MULTIAGRO v.o.s. Slatina, která nikdy neobchodovala s vojenským materiálem, a dále sdělení Národní protidrogové centrály ze dne 24.6.2016 týkající se obviněného J.K. (nalezení 6 ks samopalů) avšak netýkají se žalobkyně a ani jednatelů společnosti MULTIAGRO v.o.s. Slatina. Nebylo ani vysvětleno, jak s licenci, o kterou žalobkyně žádala, souvisel nález části zbraní znehodnocených žalobkyní a nález protiletadlového kanónu na pozemku společnosti MULTIAGRO v.o.s. Slatina. K uskladněným výbušninám žalobkyně uvedla, že dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o tom, že se jedná o vojenské náloživo, a policie zajištěné věci postupně vrací. Podle žalobkyně, pokud dotčeným orgánem tvrzené skutečnosti probíhaly od února 2015, pak sám dotčený orgán ignoroval ohrožení veřejného pořádku a obyvatelstva, když vydával souhlasná stanoviska. Žalobkyně uvedla, že doložila, že v mezidobí již proběhly další kontroly Policie ČR podle zákona o zbraních a střelivu, při nichž nebyly zjištěny žádné nedostatky.

43. Napadené potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra

44. Napadeným závazným stanoviskem je potvrzující stanovisko ministerstva vnitra ze dne 1.9.2017, č.j. MV-87296-3/SO-2017, které jako jediné bylo vydáno ve vztahu ke všem 8 žádostem žalobkyně. Pokud žalovaný v rozhodnutí označil jiné závazné stanovisko, městský soud v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu i s ohledem na shodný způsob rozhodování žalovaného o obdobných žádostech žalobkyně nepovažoval mylné označení potvrzujícího závazného stanoviska za vadu v podkladech řízení.

45. V potvrzujícím závazném stanovisku založeném ve správním spise předloženém soudu na CD disku je zřejmé, že ministr vnitra vyšel ze zjištění, že některé skutečnosti, jimiž bylo přezkoumávané závazné stanovisko Ministerstva vnitra odůvodněno, byly ministerstvu známy již dříve a považovalo je za zásadní v jejich souhrnu, přičemž za přelomovou označilo informaci o zahájení trestního stíhání pana M. R. (manžela jednatelky žalobkyně) pro trestné činy nedovoleného ozbrojování. Tato skutečnost byla rozhodná pro vydání nesouhlasného závazného stanoviska ministerstva. Ministr vnitra však následně ve svém potvrzujícím závazném stanovisku posuzoval způsoblost fyzické osoby (zřejmě M. R. – pozn. soudu) z hlediska bezpečnostní prověrky vydané Národním bezpečnostním úřadem. Zmínil provázanost obchodních společností ve společném sídle Slatina 116 a zhodnotil, že závažné nedostatky odůvodňovaly závěr ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a

ochrany obyvatelstva a následně dovedl, že z toho důvodu dochází ke značnému prostoru pro kriminální činnost a vytváření podmínek pro vyzbrojování teroristických a kriminálních skupin. Toto stanovisko tedy nevycházelo z dostatečně zjištěného stavu věci a nereagovalo na rozkladové námitky žalobkyně ohledně zastavení trestního stíhání M. R., ačkoliv ministr vnitra trestní stíhání považoval za přelomovou a rozhodující skutečnost pro vydání negativního stanoviska.

46. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nastínil, že i námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založeno závazné stanovisko, je svojí povahou námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska a že v závěru svého rozsudku zmínil, že není-li napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neznamená to bez dalšího, že ostatní námitky jsou nedůvodné a napadené rozhodnutí ob stojí, městský soud se zabýval i těmi ostatními žalobními námitkami z toho pohledu, zda odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska ob stojí i z hlediska prokázaného skutkového stavu věci v době vydání napadeného rozhodnutí.
47. Soud shledal, že uvedené potvrzující závazné stanovisko je podkladem, který v jeho znění založeném ve spise není tím potvrzujícím závazným stanoviskem, který posuzoval v napadeném rozhodnutí žalovaný a z něhož vycházel i Nejvyšší správní soud. Ze znění tohoto stanoviska jako podkladu pro rozhodnutí vyplývá, že na jedné straně dotčený orgán zmiňuje zahájení trestního stíhání manžela jednatelky žalobkyně, a to jako přelomovou informaci a rozhodnou skutečnost pro vydání negativního stanoviska k žádosti žalobkyně, na straně druhé však pokrčuje a zabývá se bezúhonností fyzické osoby, přičemž z uvedeného stanoviska nevyplývá, že by hodnotil další okolnosti, které dle napadeného rozhodnutí byly podstatné a dle žalovaného i přes zastavení trestního stíhání manžela jednatelky žalobkyně nemohly vést ke změně negativního závazného stanoviska ministerstva vnitra. Soud rovněž i v dalších obdobných věcech projednávaných u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9A 47/2018, 9A 48/2018, 9A 102/2018, 9A 49/2018, 9A 50/2018 ze správních spisů ověřil, že tyto spisy neobsahují znění potvrzujícího závazného stanoviska tak, aby jej soud mohl přiřadit k této věci a dovést jeho společnou závaznost pro žalovaného.
48. Vzhledem k tomu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí cituje další okolnosti, které měly být obsahem uvedeného potvrzujícího závazného stanoviska, soud pro účely vypořádání další námitky nesprávných skutkových zjištění ověřoval z předloženého správního spisu znění potvrzujícího závazného stanoviska ve vztahu k závaznému stanovisku ministerstva vnitra a shledal, že nejenže spis neobsahuje potvrzující závazné stanovisko ve znění, z jakého vycházel žalovaný, ale také, že z potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra a současně ani z napadeného rozhodnutí nelze ověřit, jaké závazné stanovisko ministerstva vnitra bylo vlastně nadřízeným dotčeným orgánem přezkoumáváno a potvrzeno, když spis obsahuje závazné stanovisko ministerstva vnitra ze dne 7.9. 2003, které by se časově i věcně týkalo podané žádosti, přičemž neuvádí ani k jaké konkrétní žádosti se vztahuje, aby bylo alespoň (z důvodu případné chyby v psaní) časově doveditelné k danému předmětu řízení. Jestliže každá žádost je dle žalovaného konkrétně posuzována, byť žalobkyně podala několik žádostí, k nimž se váže jedno potvrzující závazné stanovisko, mělo by být rozhodnutí žalovaného o každé žádosti podložené tak, aby i v případě pochybení v datech vydání závazných stanovisek, či čísel jednací, případně i jejich znění, byly dohledatelné skutkové okolnosti, jimiž se závazné stanovisko ministerstva vnitra potažmo potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra zabývalo.

49. V souzené věci tak z důvodu rozporu znění potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra založného ve spise oproti odůvodnění napadeného rozhodnutí, a z důvodu jiného závazného stanoviska ministerstva vnitra založeného k předmětné žádosti ve spise, a při nejasném vymezení žádosti žalobkyně v dané věci, soud nemohl dojít k jinému závěru, než že potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra ve znění založeném ve správním spise nedokládá citaci a odůvodnění napadeného rozhodnutí tímto potvrzujícím závazným stanoviskem.
50. Protože žalobkyně v rozkladu namítala, že se okolnosti trestního stíhání změnily a je třeba vyčkat skončení trestního řízení a potvrzující závazné stanovisko stavělo svůj negativní závěr na trestním stíhání jako na přelomové a rozhodné skutečnosti, pak stěží bylo možné, aby žalovaný bez dalšího přijmul negativní závěr ministra vnitra. Žalovaný správní orgán sice správně postupoval tak, že své závazné stanovisko předložil k přezkumu ministru vnitra, avšak potvrzující závazné stanovisko dle náhledu soudu nereagovalo na rozkladovou námitku ohledně neúplnosti zjištění skutkového stavu věci, ačkoliv žalobkyně navrhovala důkazy a ministr vnitra měl v přezkumném řízení před tím, než vydal přezkumné závazné stanovisko, zjistit stav trestního řízení, aby právě tuto rozkladovou námitku mohl vypořádat podle jím zjištěného skutkového stavu a posoudit, zda případně závazné stanovisko ministerstva vnitra obстоjí i bez ohledu na výsledek trestního řízení. Uvedené platí tím spíše, že ministr vnitra v přezkumném závazném stanovisku považuje vedení trestního řízení za přelomovou informaci, avšak v tomto stanovisku tuto informaci již následně více nehodnotí a vyjadřuje se pouze ke způsobilosti fyzické osoby dle posouzení Národním bezpečnostním úřadem. Nezjišťuje, jaký je, dle rozkladu, skutkový stav v době přezkoumávání závazného stanoviska ministerstva vnitra. Pokud žalovaný vycházel z uvedeného potvrzujícího závazného stanoviska a uvedl, že nedošlo k podstatné změně okolností, pak nevycházel z obsahu uvedeného závazného stanoviska ministra vnitra, kterým je vázán. Podle stanoviska soudu tento stav řízení, tedy vlastně nedostatečnost přezkumného závazného stanoviska z hlediska *skutkového stavu věci*, jako podkladu pro vydání žalobou vydaného rozhodnutí ministra přumyslu, nemohl obstát, a proto napadené rozhodnutí žalovaného soud zrušil pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení podkladu pro jeho rozhodnutí.
51. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze proto v ostatních žalobních námitkách žalobkyně, směřujících proti potvrzujícímu závaznému stanovisku ministra vnitra z hlediska zjištění skutkového stavu věci žalobkyni přisvědčil.
52. Z uvedených důvodů městský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
53. Žalovaný v dalším řízení, vázán právním názorem soudu věc znovu posoudí a vydá nové rozhodnutí, které bude mít oporu v potvrzujícím závazném stanovisku oporu.
54. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, soud proto uložil žalovanému povinnost uhradit jí náklady řízení.
55. Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem. Zde se jedná celkem o 4 úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen

„advokátní tarif“), podání žaloby, vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání konaném u městského soudu dne 3. 2. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu] po 3 100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Za úkony právní služby to činí 12 400 Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 4 x 300 Kč, tj. 1 200 Kč, a náhradu za promeškaný čas ve výši 10 x 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 3 za 10 i jen započatých půlhodin za čas strávený cestou ze sídla jednajícího zástupce žalobkyně do místa sídla soudu a zpět, tedy za dobu strávenou na cestě Olomouc – Praha – Olomouc, když jedna cesta trvá 2,5 hodiny, tj. 1 000 Kč, to děleno čtyřmi, neboť substitučně zmocněná advokátka se téhož dne účastnila u městského soudu 4 jednání, což činí 250 Kč a dále daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, neboť – jak soud ověřil z registru plátců DPH – zástupce žalobkyně je k této dani registrován, proto mu soud přiznal též částku odpovídající výši 21 % DPH z vyčíslené odměny za zastoupení, kterou je povinen jako plátce odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., tj. 2 908,50 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení je zvýšena o náklady za cestovné jednajícího zástupce žalobkyně na trase z místa jeho sídla do sídla soudu a zpět, tj. za cestu vlakem na trase Olomouc – Praha – Olomouc ve výši 877 Kč, což bylo soudu doloženo dvěma vlakovými jízdenkami ze dne 3. 2. 2021, to děleno čtyřmi, neboť substitučně zmocněná advokátka se téhož dne účastnila u městského soudu 4 jednání, což činí částku 219,25 Kč.

56. Celkem činí přiznaná náhrada nákladů řízení částku 19 977,75 Kč.

IX. Závěr a náklady řízení

57. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení a žalovanému v rámci jeho běžné činnosti náklady v souvislosti s řízením před soudem nevznikly.
58. Náklady řízení spočívají v zaplacení soudním poplatku ve výši 3000 Kč a v nákladech právního zastoupení advokátem

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 3. února 2021

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu